

Eduardo Zaplana, seguit del conseller de Justícia, Miguel Peralta –un dels seus fidels–, al sopar de 700 persones celebrat a Novelda el passat 16 de juny, que va esdevenir un acte de lloança al zaplanisme. Curiosament, el president Camps hi havia estat convidat, això sí, via correu certificat.

Zaplana, 'on tour'

L'expresident valencià Eduardo Zaplana ja està a la graella d'eixida de la cursa per les candidatures electorals del PP Obligat a mantenir la seua quota de poder en l'organització dels populars al País Valencià, des del passat mes de febrer el portaveu del PP al Congrés ha multiplicat la seua activitat, fonamentalment a les comarques d'Alacant. Com Bob Dylan o Shakira, està de gira.

Eduardo Zaplana acumula, en els darrers mesos, presències setmanals en tots els focus on la batalla interna que entaulen zaplanistes i campsistes pel control del partit ha estat més dura. Zaplana, malgrat el control que Francesc Camps exerceix sobre la majoria de l'organització, treballa perquè alguns dels seus afins, units al voltant del lideratge del president de la Diputació d'Alacant, Joaquín Ripoll, es mantinguen a les candidatures.

L'expresident de la Generalitat Valenciana ja va seure fa unes setmanes davant Mariano Rajoy i li va comunicar la necessitat d'incloure a les llistes electorals del PP al País Valencià vint-i-cinc càrrecs de la seua confiança. L'exministre de Treball va recórrer a Rajoy perquè no li quedava cap altra

Zaplana, a la recent romeria de la Santa Faç, a Alacant. Darrere seu, la consellera de Cooperació, Gema Amor, que va fer-se amb la presidència del PP de Benidorm derrotant l'aspirant campista, Àngela Barceló, cunyada de l'exministre. La lluita és contra Camps, però també contra la família.

eixida, Camps no vol un altre mandat com l'actual. Prefereix no governar que fer-ho lligat de peus i mans sota la pressió d'un grup parlamentari sense majoria campista o atacat dia rere dia per dirigents locals pròxims a Eduardo Zaplana. Així ho ha expressat Francesc Camps als seus col·laboradors: vol mans lliures per fer les llistes, enfront de la pretensió dels zaplanistes. En principi, el suport de Rajoy se l'emporta el cap del Consell. La raó, apunten fonts del Partit Popular, és ben lògica i gairebé existencial. Si Rajoy, ara com ara, té alguna possibilitat de vèncer Zapatero l'any 2008, aquesta és mantenint la majoria popular al País Valencià i a Madrid, sobretot després de perdre Galícia i de les previsibles davallades electorals a Catalunya i el

País Basc. Aquesta és l'anàlisi que fan al carrer de Génova: no volen lluita a les comarques valencianes i Camps és qui garanteix aquest lideratge.

Zaplana i els seus comparteixen aquest plantejament, però, en qualsevol cas, consideren que també s'ha de tenir en compte el seu poder a Alacant per no obrir una batalla coincidint amb unes eleccions on Camps pot jugar-se la seua continuïtat al Palau de la Generalitat per un grapat de vots. Ací és on entra l'exministre en acció. Els zaplanistes volen mostrar la seua força per obligar la direcció estatal del PP a intervenir directament en la crisi valenciana. I allà, a Madrid, hi ha Zaplana per tractar de salvar els seus. Però, de moment, fins a la primera batalla –la lluita per la candidatura del PP a la ciu-

tat d'Alacant, prevista per a final de setembre–, al portaveu popular al Congrés li falta recórrer totes les comarques alacantines per demostrar que e cara té força.

Línia d'eixida. El passat mes de febrer, de fet, començà la cursa. El PP organitzà un sopar multitudinari a l'Institució Firal Alacantina (IFA) per més de 3.000 persones. Ripoll aprofità l'acte per reclamar el control de la direcció provincial que encapçala sobretot les candidatures, i Zaplana, que va tocar les intervencions, li donà suport. En un primer moment, les visites formentals, però, a partir de les festes d'Alcoi, a la darrera d'abril, la seua presència ha estat setmanal. Tots els divendres, els seus fidels tenen la dot que necessiten per tractar de mantenir l'esperança per a la confecció de llistes. Zaplana, dins d'aquesta lluita, ha recorregut totes les ciutats on zaplanistes i campistes es juguen alguna cosa.

Ja va anar a Dénia, i ara fa un mes mig, a Oriola, aprofitant la inauguració de la seu municipal. En tots dos llocs

Els zaplanistes volen mostrar la seua força per obligar la direcció estatal del Partit Popular a intervenir directament en la crisi valenciana

Malgrat tot, el portaveu dels populars al Congrés ho té clar: ha de salvar els seus i amb aquest objectiu no té més remei que anar 'on tour'

les assemblees locals es troben impugnades i els partidaris de Zaplana volen renovar la imatge del candidat electoral. També va ser el protagonista a Alacant, on els zaplanistes volen despatxar l'alcalde, Luis Díaz Alperi, d'una convenció de càrrecs locals en la qual es va projectar un vídeo sobre el partit. Els assistents van aplaudir les intervencions de Zaplana en les imatges mentre la indiferència presidia les al·lusions a Camps. El passat dia 9 de juny va assistir a l'acte en què l'Església de Santa Maria d'Alacant li concedia la seua medalla per la seua gestió al capdavant de la Generalitat. No ha descurat donar-se bons banys de multituds en les festes populars. Rodejat dels seus partidaris, va anar a l'abril a pregar-li a la Santa Faç. I aquesta mateixa setmana passada es va fer veure per les fogueres de Sant Joan per mantenir la unitat dels seus, entre els quals s'han produït algunes fugites després que en la convenció del PP, celebrada els darrers dies de maig, Mariano Rajoy i Àngel Acebes aprofitaren per donar un suport més que explícit al president Camps.

Les veritables intencions de l'exministre, però, no van eixir a la llum fins fa dues setmanes. Els zaplanistes havien organitzat una conferència a Elx (Baix Vinalopó), una ciutat on els populars viuen sempre a la fulla de la navalla, i, posteriorment, un sopar a Novelda, un altre dels municipis alacantins on el pols entre les dues faccions del PP és més dur. A la tercera ciutat del País Valencià, Zaplana no solament elogià el lideratge de José Joaquín Ripoll com a president del PP a Alacant, sinó que, a més, advertí que era l'esmentat Ripoll qui tenia la competència per fer candidatures —una tasca que, en realitat, correspon d'elaborar a la direcció autonòmica del partit—. Totes dues declaracions anaven en una direcció clara: el suport al seu delfí en un moment en què veus campsisistes demanen que el cap del Consell relleve Ri-

poll com a candidat a la Diputació d'Alacant. I, sobretot, va voler obrir la lluita per les llistes amb una exhibició de poder. La resposta de l'executiva de Camps va ser encara més explícita: les candidatures a les Corts, la dels municipis més importants i l'elecció dels aspirants a les diputacions corresponen a València. No hi ha més.

Els uns i els altres invoquen uns estatuts que són completament contradictoris. Res té a veure el que planteja el reglament d'organització del PP a Alacant amb les normatives internes que regeixen el partit al País Valencià. Per als zaplanistes, és obligatòria la intervenció de Madrid davant discrepàncies tan evidents. Són conscients que Rajoy complaurà Camps, però estan convençuts que el president del PP no s'enfrontarà amb Zaplana i els donarà una quota a les candidatures. Per als campsisistes, tot el contrari, la competència de la direcció que encapçala el president Camps és inqüestionable. A l'ex-president, per tant, li correspon mantenir el pols a les portes de la primera batalla que lliuraran tots dos sectors a la volta de l'estiu amb l'elecció del candidat de la ciutat d'Alacant com a epicentre de la lluita.

Zaplana, mentrestant, ja té decidit on farà la propera exhibició de força. Serà al seu feu de Benidorm, on Camps ha aconseguit una presència que no podia pensar ni tan sols fa uns mesos. La direcció del PP a Alacant creu que pot reunir 2.000 persones amb l'exministre com a principal protagonista. És la resposta dels zaplanistes als darrers moviments del president de la Generalitat a Alacant. I, sobretot, el primer pas cap a una lluita que, encara s'ha de veure, pot passar factura als populars en les eleccions que es convocaran d'ací a un any. Malgrat tot, el portaveu dels populars al Congrés ho té clar: ha de salvar els seus i amb aquest objectiu no té més remei que anar *on tour*.

Pere R. Fernández

All i pebre

El guió de la Moncloa

Pere Martí

Encara que els que el van escriure nequen ser-ne els autors, el cert és que el guió de la Moncloa es va aplicant inexorablement, fil per randa, sense cap concessió a la improvisació. A canvi del sí d'Artur Mas a l'Estatut, Zapatero ha anat complint la seva part del pacte, amb el concurs necessari del PSC. De les tres parts que té el guió, ja se n'han executat dues. Primer va ser l'expulsió d'ERC del Govern, liquidant el tripartit i enterrant definitivament el Pacte del Tinell. A continuació, va venir l'anunci de Pasqual Maragall de no repetir com a candidat, avançant la seva jubilació política forçosa després de comprovar que el seu partit li havia fet el lilit.

La tercera part del guió preveu "respectar" qui guanyi les eleccions de la tardor. És a dir, el PSC es compromet a no reeditar el tripartit si CiU guanya els comicis, cosa que és bastant probable. No es tracta ni d'un govern de coalició ni d'una sociovergència de disseny, sinó simplement d'acceptar els resultats electorals i establir una convivència parlamentària plàcida, com la que ha permès a CiU i PSC repartir-se amistosament les concessions de la TDT.

L'elecció de José Montilla com a candidat del PSC encaixa perfectament en el guió. Persona disciplinada, sabrà sacrificar l'interès de partit si cal per salvar el projecte federal del PSOE. Però també té la suficient sang freda i prou poder dins el PSC per canviar el guió si a darrera hora a Zapatero les enquestes ja li auguren una pròxima majoria absoluta i no necessita CiU per aprovar els pressupostos de l'estat. En té prou avançant les eleccions i fer-les coincidir amb les municipals del maig de l'any que ve. Aleshores el guió pot tenir un final no previst.